

Roman

Poština plačana v gotovini Številka 2 Din

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
1/2 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
vse leto 80 Din. — Račun
poštne hranilnice v Ljubljani
štev. 15.393. — Dopisi: „Ro-
man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 3. V. 1930 Leto II. - Štev. 18

V objemu teme

roman
poč. v. Wildenbruchu
priređil B. R.

„Egon — kaj pa počneš?“

V tem trenutku je položil luč na omarico in jo pograbil za roko. Bilo ji je kakor bi jo bile stisnile železne klešče, in groza jo je obšla.

„Egon, povej, kaj ti je... vsaj besedico reci...“ ga je tiho zaprosila.

On pa je molčal, kakor bi sploh ne bil slišal njenih besed. Nenadoma pa je spustil nje-roko. Z obema rokama jo je prijel za rame in jo potisnil v blazino. Tako je ležala in se ni mogla ganiti. Njene oči so v strahu iskale rešitve in gledale njega, ki je bil sklonjen nad njo in srepel v njen prestrašeni obraz.

„Kaj ti je, Egon?“ je jecljala in se skušala izviti iz njegovega prijema. Toda vsi napori so bili zaman. Preslabotna je bila, da bi se mu mogla upreti.

V vseh njenih kretnjah je bil obup. Čutil je to. Za trenutek jo je spustil in se zravnal, kakor zver, ki se pripravlja, da se vrže na svoj plen.

Smrten strah jo je obšel. Ko je videla, da jo je izpustil, je skočila naglo iz postelje. Težko dihaje se je s široko razprtimi očmi zagledala vanj, ki je stal na drugi strani postelje. V sobo svoje strežnice ni mogla, ker je stal on med njo in vrati.

Ko je usmeril korak proti njej, je v blaznem strahu kriknila. Zbežala je k vratom, skozi katera je bil prišel. Strah jo je tako zmedel, da ni vedela, kaj naj stori. Zagledala je divan, ki je stal v kotu ob nasprotni steni, in se skrila za njim. Tedaj pa se je pojavil pri vratih zasledovalec z lučjo v roki in jo začel iskati.

Našel jo je... spet je skočila pokonci in se zatekla v sosednjo sobo. Za njo pa je hitel Egon z dolgimi, težkimi koraki. Iz druge sobe

je stekla v tretjo, v četrto in naprej, naprej, skozi vse sobane, skozi galerijo, dokler ni končno prišla v knjižnico, ki je bila na koncu hodnika. Tedaj se je zavedla, da ne more ne naprej ne nazaj, da je vjeta, izgubljena...

Obstala je kakor preplašena srna. Že je segel po njej... Tedaj pa je zakrtila z rokami, zakričala in se zgrudila nezavestna na tla.

Ko se je to zgodilo, ko je začul njen obupni krik, ko je videl, da je padla, je obstal in se stresel. Stal je pokraj nje, ki je ležala negibna na tleh, in kakor bi zbiral spomin... Sam ni vedel, kaj se godi okoli njega.

Nagnil je svetiljko in osvetil njen obraz, ki je bil blede kakor smrt. Prestrašen je odskočil. Potem je postavil luč na mizo in sedel na stol. Tako je strmел predse in mislil, mislil... Čez nekaj časa je plaho dvignil glavo in pogledal proti oknom, za katerimi je ležala noč, in zdelo se mu je, da je nekje daleč v daljni temi luč, čisto majhna, ki se bliža in večja. Bliža se, bliža, zdaj se je že zaiskrila v njegovih očeh, ki so bile kakor iz stekla, in zdaj... zdaj so izgubile te oči svoj nevarni lesk in se spet umirile, postale krotke kakor nekdanj. Tudi ostre črte na njegovem licu so se ublažile, val krvi mu je zalil obraz, da je zardel, in gube na čelu so izginile. Za mizo je sedel spet Egon Višavski.

Sunkoma, da so se mu nategnile mišice, je planil pokonci in še enkrat pograbil svetiljko. Stopil je bliže in se sklonil — tedaj pa se je zgrudil vznak, kakor bi mu bil kdo izpodnesel noge, in obležal na gladkih tleh. Kakor božjastnik si je mašil roke v usta, da so jela krvaveti. Grgrajoče hropenje in pridušeno ječanje je uhajalo iz njegovega grla. Potem se je splazil k najbližjemu stolu. S težavo se je prijel zanj in se postavil na noge. Kakor človek, ki ga noge ne drže več, ki si je zlomil hrbtenico, se je vlekel k vratom. Opiral se je ob stol in neprestano strmел v belo senco, ki je ležala sredi sobe in se ni ganila. Potem se

Drugi leden bo morda že prepozno — plačajte še danes naročnino, drugače Vam moramo list ustaviti.

je vjel za kljuko na vratih. Lasje so se mu lepili na lice in na čelo in debele kaplje — ali je bil znoj ali kri ali solze? — so mu polzele po obrazu. Hotel je zajokati, a ni mogel. Samo pretrgano ječanje je bilo čuti in zdaj pa zdaj obupen klic: „Danica... Danica...“

To besedo je neprestano ponavljal, dokler se niso zaprla vrata za njim. Tedaj pa je začutil, da se ga je oklenila železna roka in ga dvignila na noge, da ni spet padel.

To je bila roka, ki ga je nosila, ko je bil še otrok, roka starega Ivana.

„Pojdite, gospod!“ mu je trdo dejal stari sluga. „Pojdite in pustite, da jaz opravim.“

Odvedel je nesrečnega graščaka, ki se je brez moči in brez volje opotekal po stopnicah, v spalnico. Kakor otroka ga je spravil v posteljo in ga pokrival z odejo.

„Zdaj zaspite,“ mu je dejal odločno, skoraj ukazujoče. Pogledal je po sobi. Ali je kje kak nož? Škarje? Ne. Pomel si je roke. Tako ponosen je bil, tako zadovoljen. Potem se je lotil oken, ki so bila na stežaj odprta. Zaprl jih je in zapahnil. Iz žepa je vzel kladivo in žeblice in jih zabil. „Za vsak slučaj...“ si je rekel. „Bog ve kaj se lahko primeri...“

Zaklenil je gospodarja v sobo. Zdaj je vedel, da ga ima na varnem, da ga ima v svoji oblasti.

Ko je stal v veži, se je vzel na prste.

„Dovolj sem ga svaril. Zdaj ima, kar je iskal...“

Ni mu bilo treba več skrivati smeha. Zasmejal se je in zarežal na ves glas, da je odjeknilo po vsem poslopju...

Ze od tistega trenutka, ko je zapustil Egon svojo spalnico in šel dol, je prisluškoval in oprezoval.

„Zdaj pride, kar sem mu prerokoval,“ je dejal pri sebi, ko se je plazil za njim. Potem je začul krik v Daničini spalnici, videl je beg skozi sobe in slišal poslednji krik in zamolkli padec v knjižnici.

„Ubil jo je,“ si je rekel in s težavo se je premagal, da ni od veselja zavpil. V tistem trenutku je bil še hlapec in kaj takega se hlapcu ne spodobi.

Divja, nepremagljiva želja ga je vlekla tja, kjer je morala ležati mrtva Danica. V eni roki je nosil debelo okovano palico, v drugi pa svetiljko, kakršne so imeli nekoč nočni čuvaji. Zakaj je palico vzel s seboj?

Tajna sila mu jo je potisnila v roko. Imel je občutek, da se mu kaj kmalu ponudi prilika, ko bo lahko po mili volji razbil z njo vse, kar bo hotel. Kako si je želel te prilike! Ko je šel dol po stopnicah, je nekajkrat krepko udaril po oknu na stopnicah, da je zažvenketalo steklo in se razsulo po tleh. Prišedši na hodnik je treščil po kipu, ki je stal v kotu. Tako dobro mu je delo! Ko bi zdaj stala „ona“ pred njim, bi tako udaril po njej, da bi se njeni udje razleteli kakor ilovnati udje tega kipa. Toda spomnil se je, da ga je graščak že prehitel. Zdaj je bil samo še radoveden, kako je opravil. Divja želja ga je gnala v knjižnico, sunkoma je odprl vrata in začuden obstal — Danice ni bilo več.

Strežnico, ki je spala v sobi poleg Daničine, je bil zbudil ropot v sobi mlade graščakinje. Ko pa je začula vreščeci krik, je hitro vstala, prižgala luč in stopila v Daničino spalnico. Tedaj je opazila razmetano posteljo in blazine, ki so ležale po sobi. Videla je, da so bila vrata v sosednjo sobo odprta, in v tistem trenutku je začula v daljavi na koncu nadstropja drugi krik. Najprej se je hotela vrniti v svojo sobo in se skriti — tako se je prestrašila. Hitro pa si je izbila to misel iz glave. Spomnila se je, kako je bila Danica dobra, tako dobra, da ni nikdar čula žal besede iz njenih ust. Zavedla se je, da je njena dolžnost pogledati, kaj se ji je zgodilo. V naglici se je oblekla in hitela za preganjano graščakinjo. Odprta vrata so ji kazala pot.

Prišla je v knjižnico in sapa ji je zastala. Svečnik je ležal na tleh in plamen sveče je lizal sobna tla, ki so že tlela. Sredi sobe pa je nepremično ležalo nekaj belega: na tleh je ležala mlada graščakinja Danica, nezavestna. Ta pogled je strežnici vrnil zavest. Pobrala je luč, pokleknila k Danici in dvignila njeno glavo v svoje naročje.

„Gospa... gospa... Zbudite se vendar... gospa...“

Danica je odprla oči. Ko jo je spoznala, se je oklenila.

„Pomagaj mi,“ je šepnila, pomagaj mi... reši me...!“

Strežnica je zavila drhtečo ženo v svoj plašč. Prijela jo je okrog pasu in ji pomagala vstati. Potem sta šli počasi skozi vse sobe nazaj v Daničino spalnico.

Strežnica — Fanika ji je bilo ime — je prinesla obleko, ki jo je našla v kotu na stolu, in Danico hitro oblekla. Tajinstvena slutnja ji je velela, da mora biti pripravljena še na hujše reči, zato se je hotela brž odpraviti. Tedaj pa se je Danica prebudila iz svoje otopelosti.

„Kje je moj mož?“ je hlastno vprašala.

„Gospod Egon? Ne vem,“ je odvrnila Fanika in malo pomislila. Nato se je odločila. Stekla je skozi vrata in po stopnicah gor v drugo nadstropje. Ko je prišla na hodnik, ki je vodil k Egonovi sobi, je ravno videla, da je stari Ivan zaklenil vrata graščakove spalnice. Potem je šel v svojo sobo in se čez nekaj časa vrnil s svetiljko in okovano palico v roki. Neslišno je zbežal nazaj v prvo nadstropje in pohitela k Danici.

„Gospa... pravkar sem videla... da je Ivan zaklenil gospoda Egona... in zdaj gre semkaj dol... k nama... in debelo palico ima v roki... Moj Bog... kako se bojim... tako hudobno gleda... Moj Bog!“

Bila je kakor iz uma. Klecnila je in objela Daničine noge ter se stisnila k njej.

Tedaj sta začuli korake, ki so prihajali iz knjižnice čedalje bliže. Vmes sta čuli glasove. Nekdo je na glas grozil.

Fanika je prisluhnila.

„To bo Ivan,“ je šepnila in se stresla.

Tudi Danico je objela groza.

„S kom neki govori?“

Strežnica je samo skomignila z rameni in odkimala. Položila je prst na usta.

Tedaj sta razločno čuli, kaj je govoril starec:

„Mrtva mora biti! MORA biti! Žive je ne pustim iz hiše!“

Zdajci je premolknil in v naslednjem trenutku je nekaj zaropotalo. Ivan je s svojo palico udaril po zrcalu, ki je viselo na steni, da se je zdrobilo in sesulo na tla.

„Vidiš,“ je zarežal, da je Danico zazebló.

Zdaj zdaj bo v njeni spalnici! Stoli so se podirali, mize preobračale. Vse se je moralo

umakniti, kar mu je prišlo na pot. V naslednji sobi je spet razbil ogledalo med dvema oknom, žvenk in ni ga več bilo. Spet sta čuli njegov grohot in blazne besede: „Mrtva mora biti! MORA!“

Zdaj ni bilo več dvoma, da je namenjen v Daničino spalnico.

„Gospa!“ je vzkliknila Fanika in planila pokonci. Bila je bleda kakor smrt.

Tudi Danica!

„Gospa!“

Pograbila jo je za roke in jo stresla.

„Za božjo voljo, skrijva se!“

Potegnila jo je za seboj in izginila z njo v svojo sobo. Vrata pa je skrbno zapahnila.

Ko je malo pozneje prisluhnila pri vratih, je čula težke Ivanove korake v Daničini spalnici. Pogledala je skozi ključavnico in ga videla.

Visoko nad glavo je nosil v levici svetiljko. Ko je zaloputnil vrata za seboj in skočil k Daničini postelji, je zavpil:

„Zdaj te imam! Zdaj te imam!“

Potem je zažvižgalo po zraku in palica je z vso silo udarila po postelji. Blazina, ki jo je zadel udarec, je odskočila in zletela na sredo postelje. V svoji blaznosti si je Ivan domišljal, da leži Danica v postelji.

„Ali ti je dobro delo? Ali še nimaš dovolj?“

Tedaj pa so postale njegove besede nerazumljive. Glas mu je postal podoben tuljenju psa, ki je tako razkačen, da ne more več lajati.

„Živeti hočeš še? Upirati se mi hočeš? Ne boš! Mrtva moraš biti!... Mrtva!...“

Kakor besen je tolkel po postelji.

Potem se je malce pomiril.

„Nu, zdaj imaš dovolj!“ je zagodrnjal zadovoljen. Nekaj časa je še rogovilil po sobi, kmalu nato pa sta Danica in njena strežnica opazili, da se težki koraki oddaljujejo.

Kaj hoče še? Kam gre? Fanika je položila prst na usta in pomignila Danici, naj ostane pri miru, sama pa si je sezula čevlje, odprla vrata in se splazila skozi stranska vrata iz sobe.

Naš novi roman
nova senzacija!

Ženina nezvestoba

Sinje se je bočilo nebo nad New Yorkom in solnce je zlatilo strma pročelja nebotičnikov; celo dolarski mogočniki so pozabili svoj posel in se za trenutek zagledali v prelestni dan. Le Chester Hudfy ni utegnil. Drevil je v svojem avtu po brezkraini aveniji; na 33. cesti je obstal.

„Gospod Jack Mornolds?“

„V 29. nadstropju!“

Dvigalo je obstalo. „Naprej!“

„Moje ime inženjer Chester Hudfy.“

„Me veseli, da ste tako točni. Moje ime Jack Mornolds, predsednik Centralne Pacifične železnice.“

To rekši je gostu ponudil stol.

„Pravite, da ste izumili lokomotivo, ki vozi 300 km na uro. Hm, ali se vam ne zdi stvar malce pravljična?“

„To so mi vsi rekli. Petim železniškim družbam sem že razlagal svoj izum. Poslušali so me tri minute in se smejali. Vi ste prvi, ki se resno zanimate.“

Mornolds je dolgo gledal inženjerju v oči in potem rekel:

„Hudfy, nisem fantast in računam s svinčnikom v roki. Proga Chicago-San Francisco, po kateri vozijo naši vlaki, meri 3700 km; naše lokomotive jo prevozijo v 30 urah...“

„Moja bi jo prevozila v desetih urah.“

„Dobro, če se poskusna vožnja obnese, sprejemem vašo ponudbo in vam plačam za izum milijon dolarjev.“

Pol ure nato je bil Chester Hudfy spet v svoji delovni sobi. V veliki lopi je stala gotova lokomotiva. Hudfy je poklical svojega delovodjo:

„Harry, čez pet dni se peljemo z novo lokomotivo v Chicago.“

„Čestitam, gospod! Torej se vam je vendarle posrečilo predsednika pregovoriti? Kako pa jo boste krstili?“

„Olive ji bo ime!“

„Kakor vaši ženi?“

„Da!“

Olive! Kako se bo njegova žena veselila! Ko je delovodja odšel, je telefoniral v svoje stanovanje na 42. cesti.

„Halo, ali je moja žena doma?“

„Ne, mister Hudfy. Ali naj ji kaj sporočim?“

„Recite ji, naj me pride ob šestih z avtom iskat!“

Hudfy se je naslonil na stol in se zamislil. Premišljal je o svoji ženi. Zadnje čase jo je zanemarjal, preveč je imel dela. Zdaj se ne bo več mogla pritoževati. Bila je pogumna mala ženica, ki ni črhnila niti besedice, ko je pri svojih poskusih potrosil 10.000 dolarjev. Poznala je vsak vzvod, sleherni vijak na njegovem stroju.

Predal se je svojemu delu. Ura za uro so minevale. Bilo je pol sedmih.

Tedaj je prišla Olive, črni kodri so ji padali na čelo, bila je zasopla.

„Oprosti, Chester, imela sem majhno nezgodo, pa sem se zakasnila.“

„Olive,“ je šepnil mladi inženjer, „Olive, v petih dneh pojdem s svojo lokomotivo v Chicago!“

„Radujem se s teboj, Chester,“ je šepnila in ga poljubila na čelo.

Dan pred velikim dogodkom so vsi newyorški listi poročali o Chestrovem poskusu. Hudfy je sedel v svoji delovni sobi in prelistoval časopise. Tedaj mu je pismonoša predal ekspresno pismo. Inženjer ga je odprl:

„Mister Hudfy! Če hočete videti, kako se vaša žena ob dveh popoldne odpelje z nekim gospodom v avtomobilu, in če hočete videti, kako se ob šestih vrne v istem avtomobilu in se prijazno poslovi od gospoda, pridite ob navedenem času na Times Square in boste zagledali zelen avto. To opažam že štiri mesece. Prijatelj.“

Chester Hudfy se je sesedel. Njegova žena, njegova Olive ga vara! Zeleni avto? Tak voz ima njegov prijatelj Graham Trellin. Da, zdaj so se mu odprle oči. Že večkrat je opazil, kako dobro se Graham in Olive razumeta...

Pogledal je na uro — še je čas. Sedel je v avto in zdrevil na Broadway; bilo je dve, ko je prispel na 42. cesto. Res, tam je stal svetlo zeleni avto. In zdaj je tudi videl Olive, ki je hitela po 42. cesti proti avtu. Iz njega je skočil Graham in spoštljivo pozdravil mlado ženo. Potlej sta se oba odpeljala.

Hudfyjev obraz je posimel. Njegova žena ga vara... ona, ki jo je tako ljubil!

Zakaj ni Graham čakal nanjo pred hišo, kjer je Hudfy stanoval? Saj ni bilo niti dve sto korakov daleč! Ha, ha, da ga nihče ne bi osumil!

Hudfy se je odpeljal v svoje stanovanje. Služkinja se je začudila, ko ga je zagledala.

„Ali je moja žena doma?“ je vprašal.

„Ne, milostljiva je odšla po poslih.“

„Ko se vrne, ji recite, naj me pride ob šestih iskat.“

Vozil se je tjavendan po mestu. Ko je bila ura šest, se je ustavil na 42. cesti. Ni čakal dve minuti, ko se je prikazal zeleni avto, iz njega je stopila Olive, se prijazno poslovila od Grahama in se potem odpravila domov. Hudfy se je odpeljal v svojo delavnico.

Pol sedmih je bilo že minilo, ko je Olive vsa zasopla stopila v njegovo delavnico.

„Oprosti, Chester, promet je velik in stražniki so nevljudni, nisem mogla prej priti.“

„Že dobro, Olive. Pol ure nič ne pomeni. Hotel sem ti samo reči, da sva nocoj morda poslednjič —“

„Poslednjič, Chester? Ali te je strah jutrišnjega dne? Poskus se mora posrečiti!“

„Nič ni na svetu gotovo, Olive! Celu stvari, v katere trdno veruješ, se časih iznenada zrušijo...“

„Chester, utrujen si, tvoji živci so bolni. Pojdi, da se razvedriva!“

Ko je Chester Hudfy drugo jutro o pol osmih stopil v lopo, je bila lokomotiva že zakurjena in pripravljena za vožnjo. Velikanska množica je bila zbrana okoli lope in ko se je stroj prikazal na planem, so zaorili navdušeni vzkliki.

Manjkalo je pet minut do osmih.

S trudnim nasmehom je stopil Hudfy iz lokomotive. Novinarji so ga obkročili, fotografi so planili nanj, vsi so mu želeli srečo; prišel je celo predsednik Centralne Pacifične železnice.

In zdajci se je pojavila tudi Olive. In zraven nje Graham Trellin.

„Halo, Chester, vrni se zdrav!“ Prijatelj se mu je zasmel v obraz.

„Chester,“ je šepnila Olive, „molila bom zate.“

Manjkalo je še deset sekund. Tedaj je Hudfy poklical delovodjo.

„Harry, sam pojdem! Ne, ne, brez ugovora! Sam se odpeljem!“

Poljubil je ženo in čutil, da je vztrepetala. Ali mu ni imela ničesar povedati? Ali ni slutila, da vse ve?

Hudfy je skočil na lokomotivo. Še enkrat je pogledal Olive, ki se je v nenadni slabosti naslonila na Grahama. Chester ji je pomignil. V obeh so mu bile solze.

Poslednji izmed osmih udarcev kolodvorske ure je zamrl, lokomotiva se je zganila in zdrevila iz lope.

„Zdaj pa le naglo domov, da se preoblečeva!“ je rekel Graham. Odpeljal se je z mlado ženo s postaje.

„Danes vas počakam pred vašo hišo; naj naju ljudje vidijo!“

Čakal je pet minut; potem ga je prevzel nemir. Olive bi se mogla že zdavnaj preobleči; saj je vendar morala vedeti, da je vsaka sekunda dragocena. Naposled ga ni več zdržalo in je stekel v hišo.

Med tem je „Olive“ brzela kakor orkan. Z uro v roki so stali uradniki na postajah, kakor blisk je švignila „Olive“ mimo njih. In že so letele brzojavke vzdolž proge, telefoni so delali s polno paro, obrazi so pobledevali.

„Halo, Pittsburg! Proga mora biti prosta, tudi ekspresni vlak mora počakati. „Olive“ drevi s hitrostjo 400 km!“

„Halo, Akron! Proga naj bo prosta! „Olive“ pride prej kakor je napovedana!“

„Halo, Youngstown!“

„Halo!... Proga naj bo prosta! Proga mora biti prosta!“

„Olive“ je pasirala Omaha ob dveh popoldne. Hudfy se je bil malo pred mestom od silnega napora sesedel in pri tem nevede potegnil za hitrostni regulator, da je pala hitrost na 200 kilometrov. Toda mladi inženjer ni ničesar opazil. Trepalnice so se mu poveznile in bil je kakor v polsnu. Misli so so mu blazno podile po glavi in otrpel nasmeh mu je zletel čez obraz.

Kako se je morala Olive začuditi, ko je našla doma njegovo pismo. Znal ga je na pamet:

„Draga Olive! Vem, da me že mesece varaš z mojim prijateljem Grahamom. Včeraj sem te videl z Grahamom na Times Squaru. Ne maram biti na poti tvoji sreči. Toda brez tebe ne morem več živeti. Bodi srečna. Živ se ne vrnem več. Zdravstvuj, Olive, poljubim te poslednjč. Ko dobiš te vrstice, sem na poti v smrt. Tvoj Chester.“

Kako lep je bil svet! Kakor daleč je seglo oko, se je prostirala nepregledna ravan, ki jo je rezala njegova „Olive“! Rezko se je zasmel. Njegova „Olive“! Lokomotiva ni imela več imena. Že takoj za Youngstownom je bil splezal iz nje in med tem ko je stroj kakor komet brzel v neznano daljo, je bil, viseč med nebom in zemljo, odvil in odtrgal črke njenega imena in jih vrgel na tla.

Ne vedoč kaj počne je Hudfy potegnil za vzvod. Lokomotiva je zasikala, se stresla in se puhaje ustavila.

Opotekel se je iz stroja in poskusil hoditi. Prižgal si je cigareto in pobožno pobožal koleasa, ki so se le malo ogrela. Potlej je legel v travo.

Če že umre, se vendar lahko prej poslovi od prirode. Uro prej ali pozneje, kdo vpraša po tem? Tako je ležal na hrbtu in gledal v sinje nebo, ki je bilo brez oblačka, ter prisluškoval cvrčanju osamelega ptiča. In zdajci je vstala pred njim iz vonja cvetic podoba njegove žene; skrivnostno se mu je nasmehnila, kakor da bi mu imela nekaj povedati. Hudfy je začutil, kako so se mu orosile oči. Sunkoma se je obrnil in zaril obraz v zemljo. In je zajokal, kakor ni še nikoli jokal v življenju.

Potlej pa ga je vrglo pokonci. Zavihtil se je na lokomotivo.

„Moram!“ je zasikal med zobmi. Potegnil je za vzvod, lokomotiva se je zganila in se naglo spustila v vratolomen dir.

Tedaj se je na vzhodu pojavilo letalo, ki se je z besno naglico približevalo v višini kakih sto metrov. Hudfy ga ni videl; strmél je na progo pred seboj, željno pričakujoč ovire, na kateri bi se razbil njegov stroj in z njim tudi on.

Letalo je bilo doseglo lokomotivo, počasi se je enokrovnik spustil niže, zdaj je bil le še dvajset metrov visoko. Hudfy ga še zmerom ni bil opazil; zdajci pa ga je vrglo pokonci.

Kaj je to bilo? Zagrohotal se je in potegnil za vzvod: še hitreje je zdrevila „Olive“.

A tudi letalo je pospešilo hitrost. In zdaj je videl Hudfy, kako je iz njega zlezal človek in zaplaval na vrvi.

„Ustrelim ga, če me misli rešiti!“ si je dejal Hudfy.

Postava je bila dosegla z nogami streho prostora za strojevodjo; zdaj je počasi splezala dol k Hudfyju. Le-ta je pripravil revolver.

Toda orožje mu je palo iz rok; zakaj obraz, ki se je skozi okence zastrmel vanj, je bil obraz njegove žene.

„Olive!“ je zaječal. Potem se je onesvestil.

Ko se je zavedel, je ležal na tleh zraven lokomotive; Olive je klečala poleg njega in njene solze so mu močile obraz.

„Chester, Chester!“ je šepetala. In že je vzkliknil jasen moški glas:

„Chester, ti si največji osel na svetu!“

Hudfy se je obrnil in spoznal prijatelja Trellina.

„Hotela sem ti napraviti veselje,“ je rekla Olive med solzami. „Zmerom si mi govoril, naj gojim sport. In sem se pri Grahamu, ki je izboren pilot, začela učiti letalstva. Še štiri mesece. Zakaj? Zato, da bi letela za teboj v Chicago — morda bi prišla prej ko ti. Moje letalo vozi 350 kilometrov —“

Hudfy je vzdihnil in zaprl oči.

„Malo po osmih sem našla tvoje pismo,“ je povzela Olive. „Nisem si vedela pomagati. Tedaj mi je priskočil Graham na pomoč. Telefoniral je na glavno postajo, da mora biti proga med Newyorkom in San Franciscom na vsak način prosta. Potlej sva odhitela na letališče in vzletela. Povedali so nama, da dreviš s hitrostjo 400 km na uro. Bala sva se, da te nikoli ne dohitiva. Molila sem, da bi te karkoli zadržalo... Nebo je uslišalo mojo prošnjo.“

„Legel sem na zemljo, da se poslovim od sveta; tako sta me mogla dohiteti. Drugače se ne bi nikoli več videla...“

Umolknil je.

„Ali mi moreš oprostiti, Olive?“ jo je tiho vprašal čez nekaj časa.

Ni mu odgovorila. Poljubila ga je s tolikim ognjem, da je pozabil vse prebito trpljenje...

Za slabo voljo

Zdravniške

„Odpočiti se morate, prijatelj, idite v hribe, mleko pijte, sočivje uživajte, samo eno smotko kajenja na dan, kvečjemu dve...“ — Čez mesec dni pacient spet obišče zdravnika, ves izpremenjen. „Nu, kaže, da vam je pomagalo. Ali ste se ravnali po mojih navodilih?“ — „Da, gospod doktor, vse je bilo dobro, samo tej vražji smotki sem se težko privadil.“

„Gospod doktor, napravite mi zmeren račun, že iz hvaležnosti.“ — „Kako to mislite: Iz hvaležnosti?“ — „Pomislite vendar, da so se od mojega sinčka razširile koze po vsem mestu!“

Profesor kemije: „Znano vam je, gospod kandidat, da so plini, ki smo jih pravkar razvili, zelo strupeni. Kakšne korake bi napravili, da se ubranite njihov učinka?“ — „Dolge, gospod profesor!“

„Pravite, da vaša žena vso noč kašlja? Hm, hm, nevarno! Zakaj pa niste že prej poslali pome?“ — „Doslej, gospod doktor, je še nekako šlo: zamašil sem si zvečer ušesa z bombažem!“

„Glej ga no, kaj pa ti je, da si tako dobre volje?“ — „Pri zobnem zdravniku sem bil.“ — „A to vendar ni, da bi se človek tako od srca smejal!“ — „Zakaj ne, ko ga pa ni bilo doma!“

Bolničarka: „Gospod, zbudite se vendar! Čas je, da vzamete spalni prašek!“

Sinček: „Mamica, ali je ljubi Bog bolan?“ — „Zakaj to vprašaš?“ — „Saj si prej rekla papanu, da je ljubi Bog danes opoldne poklical strica doktorja k sebi.“

Trgovska korespondenca

Gospod Moric Slepárovski, Tarnov.

Na svoje veliko začudenje smo pri pregledu knjig odkrili, da nismo na račun vašega dolga še nič prejeli. Z odličnim spoštovanjem Izidor Zlatokop & Co.

Gospod Izidor Zlatokop & Co., Dunaj.

Prav nič čudnega, ker vam nič nisem poslal. Z odličnim spoštovanjem Moric Slepárovski.

V trgovini s čevlji. „Vem, milostljiva, kakšne čevlje bi radi: znotraj velike in zunaj majhne — takih pa na žalost nimamo/na zalogi!“

Žena rabina Falka je srečno prestala porod svojega štiriindvajsetega otroka. Babica je otroka lepo okopala in ga povila v plenice ter nato menila otročnici: „Danes, gospa, je še nekako šlo. Toda pomislite vendar: že štiriindvajseti! In v teh letih! Ne, gospa, tako ne more več dalje! To morate povedati svojemu možu. Ne sme in ne sme več!“ Rabinovka pa se samo

nasmehne in odgovori: „Oh, poslušite ga — to mu je edino veselje. V gledališče ito, ne hodit!“

„Če mi skedenj pogori čez šest let, kaj dobim za to, gospod zavarovalni inspektor?“ — „Vso zavarovalnino: deset tisoč dinarjev.“ — „A če mi pogori čez en teden?“ — „Šest let!“

„Povej no,“ reče Neroda Kundiču, „zdaj se ti je že tretjič posrečilo napiti se, ne da bi bil kaj plačal. Kako pa to napraviš?“ — „Zelo enostavno. Gospodična, plačam! zakličem — in potem je gotovo najmanj pol ure ne vidim več.“

„Čul sem, da stojite z eno nogo že v zakonu.“ — „Res, samo ne v svojem.“

Pesnik Frank Wedekind, ki so se ga zaradi njegovih strupenih opazk vsi bali, si je rad privoščil Maxa Halbeja. Ko mu je Halbe nekega dne ves nesrečen pripovedoval, da mu je njegov dveletni nečak raztrgal rokopis njegove najnovejše drame, je Wedekind nedolžno vprašal: „Ali zna mar že čitati?“

Kmet (pred sliko boginje Venere): „Glej jo, še toliko nima, da bi si srajco oblekla, za fotografiranje pa se ji ne zdi denarja škoda!“

Francoski dramatik Crébillon (1674—1762) je za svoje duševne proizvode vselej potreboval tuje pomoči. Njegov sin (1707—1777) je bil pisec nekih spolzkih romanov. Ko so očeta nekoč vprašali, katero je njegovo najslabše delo, je pokazal na sina. Le-ta pa je odgovoril: „Najbrž zato, ker ti ni pri tem nihče pomagal.“

Tolažba. „In kdaj se smem nadejati plačila, gospod doktor?“ — „Zmerom, dragec, zmerom!“

Sloviti nemški komorni pevec RICHARD TAUBER
v zvočnem filmu

„NE VERJAMEM VEČ NOBENI ŽENSKI.“
(Ich glaub' nie mehr an eine Frau...)

TIGER

N A P T I S A L M A X B R A N D

„Pet in dvajset na teden.“

„To je več kakor sem kdaj v življenju zaslužil,“ je odgovoril Jack po pravici.

Čudno ga je pogledala in prikimala.

„Vzamem vas.“ V mislih je ponovila: pet in dvajset na teden in pet in šestdeset na mesec za sobo. Na glas pa je rekla: „Do drevi se nič ne zgodi. Dotlej se lahko uredite, Tiger. Tedaj do svidenja!“ S temi besedami je izginila skozi vrata.

V trenutku, ko je bila zunaj, je Sanford spoštljivo vstal, kakor da pričakuje ukazov. Njegov gospod se je zadovoljno zasmel.

„Sédite!“ je velel. „Že dolgo let ste moj strežaj, Sanford, a bili ste mi zmerom tudi prijatelj.“

„Da, gospod.“

„Toda dokler bova tu, nehaite biti sluga; zdaj niste nič drugega kakor prijatelj, tudi kadar sva sama.“

„Gospod!“

„Prestanite vendar že z ‚gospodom‘! Kot prijatelju vam izdam neko skrivnost. Ali ste pogledali deklico, ki je pravkar šla?“

„Seveda.“

„Ste si jo natanko ogledali?“

„Da.“

„Ne pozabite je nikoli, Sanford. Ona je bodoča gospa Lodgeva.“

Strežaj se je počasi dvignil, toda ko je bil malone že vzravnal, se je spet sesedel.

„Veliki Bog!“ je zastokal.

„Ali vas je strah?“

„Vaš gospod oče — vaša gospa mati —“

„Sta me zmerom silila v zakon, Sanford, in zdaj jima enostavno izpolnim željo.“ Udušil je glas do šepeta. „Povem vam zato, da se boste kasneje vedeli ravnati. Mnogo naju še čaka. Zdaj se je treba boriti — prvo, da si jo osvojim, in potlej za sodbo ljudi. Toda sodbe ljudi mi je prekleto malo mar!“

„A vendar,“ je zamrmral Sanford, „deklica je ... priznati morate ... stanovska razlika ... če vas ...“

„Pri ženskah priznam samo dve vrsti, Sanford. Ali imajo srčno vzgojo ali pa je nimajo. In ona jo ima. Kako to vem? Vidim ji na očeh.

Vedel sem tisti trenutek, ko sem videl, kako je pogledala čez množico, kako si je ljudi podvrgla svoji volji; iz pristnega kova je in v njej je ogenj, ki me je užgal!“

Vstal je. „Ali ne opazite, da sem se izpremenil, Sanford?“

„Vsekako.“

„Človek božji, tako sem se izpremenil, da danes prvič ljubim to mesto. Celo tangle mi je postal drag. Ali mi morete verjeti?“

Stopil je k oknu in ga odprl na stežaj; naslonil se je venkaj in se zagledal v vrvenje na ulici.

„Stavim kaj, Sanford, pod umazanimi srajcami so ti delavci in postopači prav tako moške kakor kdo izmed nas, ali ne? In zdaj si hočem med njimi ustvariti svoje mesto.“

„To mesto,“ je odvrnil sluga, „ste si, kakor se mi zdi, že napravili.“

„Kako to mislite?“

„Poglejte gruče ljudi tam doli!“

„Tistegale moža v višnjem jopiču mislite in onega s podganjim obrazom in druge?“

„Da, in okoli njih se zbira čedalje več novih. Ali vidite, kako vsi škilijo proti najinemu oknu?“

„Kaj se je pa zgodilo?“

„Poznajo vas že, gospod.“

„Ni mogoče, v tako kratkem času!“

„Zakaj ne! V tangu se širijo vesti brezžično. Po zraku in pod zemljo. Neverjetno, kakor daleč seže šepet.“

„Veliki Bog, Sanford, saj res gledajo gor!“

„Da, pomenkujejo se o Tigru.“

Jack je stopil od okna. „Kako, hudiča, to veste?“

„Čitam jim z ust, gospod.“

„Tako, tudi z ust umete čitati? Tega mi še nikoli niste povedali.“

Strežaj je rahlo zardel. „Pri neki priliki sem se naučil — dolgo, zelo dolgo je že tega, gospod!“

Oni ga je naglo preletel z očmi, toda Sanford je bil že pripravljen. Tako mirno je prenesel Jackov pogled, kakor bi ga bil desetleten fantič slučajno ošinil z očmi.

„Nu, zastran mene,“ je menil Jack. „Vendar se mi zdi, Sanford, da imate mnogo takih skritih darov.“

Spet je stopil k oknu, a se je takoj umaknil, zakaj množica spodaj je čedalje bolj naraščala.

Brezzična telegrafija v tanglu, o kateri je bil Sanford govoril, je bila res zelo razvita. Potem ko so bili prvi ljudje v smrtni grozi planili iz krčme in se pomešali v gnečo na cesti, jih je bilo še preveč sram, da bi govorili o tem, kar se je zgodilo v pivnici, in vendar je Bog ve od kod prišel pridušen šepet; in glas se je širil nalik kolobarjem v ribniku, v katerega vržeš kamen, le da govornice niso prihajale samo z ene točke. Nastale so nekako iz takihle opazk:

„Pri ‚Ukročenem merjascu‘ je moral biti pretep; ali si videl, kako krvav obraz je imel Larry Boynton? Neki tujec je prišel, Tiger mu pravijo. Popolnoma neznan človek, ki je bil zašel k ‚Ukročenem merjascu‘ in si privoščil Larryja Boyntona.“ In polagoma so govornice dobile čisto jasne obrise. „Tiger je zdaj ‚Pri ukročenem merjascu‘, da si videl, kako je premikastil Larryja Boyntona, u!“

Ime Larry Boynton je imelo v tanglu največji ugled. Mnogo mož se je bilo že seznanilo z njegovimi pestmi in večina žensk je imela priliko videti, kako je z njimi obračunaval. In zdaj se je bil pojavil nov možak, ki so mu bili vzdeli zlovesči priimek ‚Tiger‘, in ki je, kakor vse kaže, z Larryjem izlahka obračunal.

In ta določna govorica se je jela z neznanško naglico širiti. Neki prodajalec listov jo je pripovedoval izvoščku pod oknom gospe Larragojeve, ko je lupila krompir; in s tem, da se je nagnila skozi okno in vzkliknila: „Irena, ali si že čula?“ je istorijo sporočila ne samo sosedu, ki je stanovala nad njo, nego so jo čuli tudi drugi ljudje v bližini, kakor daleč je segel glas njenega krepkega organa. V petih minutah je bila novica znana v vsej hiši.

Obisk jo je povedal svojemu krojaču, le-ta jo je oddal vajencu, ki jo je z lepimi dostavki in okraski razpovedal pri likanju, odkoder je seveda prodrla v pritličje, kjer je vznemirila vratarja, ki jo je kajpak brez odlašanja sporočil dalje v klet, kjer je sedel star Kitajec s prekrižanimi nogami na viseči plahti, pred zidom, v katerem ni bilo videti nikake odprtine.

In vendar je novica prodrla tudi skozi zid in dosegla kadilce opija, ki so sedeli štiri nadstropja globoko pod cesto, in na drugi strani je prišla spet na dan tri hiše naprej, kjer se je nekdo hotel prikupiti stražniku in mu pripovedoval o dogodkih v tanglu.

V presenetljivo kratkem času se je vest o Tigru razširila kakor olje na vodi ali ogenj na olju, v trušču in hrušču slumskih ulic, do najglobljih klet in najvišjih podstrešnih izbic. V tanglu se je bila pojavila nova moč pod imenom ‚Tiger‘.

Enajsto poglavje

BELOBRADEC

Za poučene ljudi je bilo ‚Pri ukročenem merjascu‘ več vhodov in izhodov. Vstopil si lahko s sosednje strehe, če si bil malce spreten, si se mogel vtihotapiti celo skozi okno sosednje hiše; vrhu tega so bili prehodi, ki so vodili skozi klet. To pot si je izbral Boynton, ko se je vrnil k ‚Ukročenemu merjascu‘.

Najprej si je dal svoj obraz izmiti z neko medicinsko tekočino, rane polepiti z obližem in buške kolikor je bilo mogoče zakriti s pudrom, potlej pa se je odpravil v hišo po podzemeljski poti — zakaj ta je bila najvarnejša. A ne mislite, da je bilo Larryja strah, da ne bi kje naletel na Jacka Lodgea, in da se je bal za svoje kosti.

Bil je po vseh pravilih premagan v boksu, toda v neki drugi umetnosti je bil še bolj doma: v skrivnosti, kako iz docela ploskega žepa iznenada pričaraš revolver in s slehernim strelom zadeneš v črno. Tudi zdaj je imel pri sebi tak plosk revolver, ki ga je umel na tri načine potegniti iz njegovega skrivališča in vsako teh kretenj tako naglo izvesti, da bi jo kvečjemu fotografska kamera mogla zaznati. In vendar se je ravno zaradi tega revolverja plazil skozi klet nazaj v hišo, zakaj vedel je: če mu pride Tiger pred oči, ga tisti mah s strelom preluknja.

Navzlic vsemu, kar pišejo o „pokvarjenih ljudeh“ v tanglu in o tem, kako krvoločno vse pobijejo, kadar jih prime besnilo, vendar ni res, da bi se celo najhujši med njimi kdaj ponášali s pobijanjem ljudi, kakor se je še pred tridesetimi leti časih dogajalo na divjem zapadu. Umor je v dvajsetem stoletju postal luksus, ki si ga ne more več vsakdo privoščiti.

Larry Boynton je bil v resnici pokvarjen človek: celo v tanglu je bil proslul po svojem temperamentu, ki se je pri najmanjšem povodu izdivjal v strašen bes; in zdaj je vse v njem kuhalo, da stopi tujcu nasproti in mu da okusiti svojo avtomatično pištolo. Toda zave-

dal se je, da bi njegovo krvavo sled kaj brž odkrili. Kolikor mu je bilo znano, je bil v vsem tanglu samo en človek, ki je brez kazni ubil že več ljudi, in to je bil malone pravljčni „Pavijan“. Tako je Larry ukrotil svoje želje in se odpravil na podzemeljsko pot. Po njej je naglo prispel v podstrešje „Ukročenega merjasca“, in tam je potrkal na neka vrata, ki so se odprla in mu pokazala plešasto glavo in mladostni obraz Lewa McGuira.

Le-ta bi bil skoro izbruhnil v grohot, ko je zagledal razmesarjeni obraz bivšega „venbacitelja“, toda iz opreznosti se je premagal in je Larryju pomignil, naj vstopi.

Larry je bil opazil njegovo mežikanje in je srepo zapičil vanj svoj pogled, nadejaje se, da njegov nasmeh ne bo ostal samo pri poskusu in mu tako dal priliko, da mu ga poplača s primernim udarcev v njegov režaj — roka ga je še od popoldne srbela.

Toda McGuirov obraz je postal neprodoren.

„Z Belobradcem bi rad govoril?“ je tiho vprašal.

„Pa naglo!“

„Ob tej uri ne sprejema,“ je odvrnil Lew. „Saj vendar veš, da ni ravno pri moči, ubogi stari Belobradec.“

„Ne onegavi,“ je osorno zarežal Larry. „Belobradec me vendar pozna.“

Počakal je, toda Lew je samo odgovoril: „Vem, toda biti mora že kaj posebno važnega, da ga smem nadlegovati, navadno niti mene ne spusti noter, kadar nima sprejemnih ur.“

„On, ki ves dan leži — kako naj bi ti zabranil vstop?“ je prezirljivo dejal Larry.

„Tik zglavja ima vrvico, z njo potegne za zapah in vrata zapre ali odpre.“

„Nu, vsaj sporoči mu, da čakam.“

Lew je pomislil in potlej dvakrat potrkal na notranja vrata; nato je počakal in še trikrat naglo potrkal.

„To pomeni tvoje ime,“ se je zasmeljal.

V sobi je bilo vse tiho.

„Grom in peklo,“ je zarenčal Larry, „potrkaš še enkrat!“

„Počakaj malo, morda še premišljuje.“

Tedaj se je začulo od znotraj slabotno trkanje in zaskok ključavnice.

„Srečo imaš,“ je pokimal Lew in odprl vrata.

Za njimi se je pokazala preprosta soba hromega dobrotnika „Ukročenega merjasca“; komaj tri tedne je bil tu in vendar je pomenil veliko moč v tanglu in je bil daleč naokoli zaslovel po svojih dobrih delih. Njegova hromost je bila čudna. Ves spodnji del života je bil mrtev, toda od pasu navzgor je bil prečudno gibek in je docela obvladal vse mišice razen govornih organov. Dar govora je bil izgubil in odkar je bil „Pri ukročenem merjascu“, ni bil še nihče čul iz njegovih ust drugega kakor kak vzdih.

Izražal se je s kretnjami rok, ki so postale — nemara zato, ker jih je bil prisiljen mnogo premikati — tako gibke kakor roke mladeniča; s presenetljivo ročnostjo se je znal sporazumeti s prsti v jeziku gluhonemih. Tudi njegove lehti so bile dolge in krepke, kakor jih pogosto opazamo pri pohabljenih, ki so samo nanje navezani. Splošno je bila razširjena sodba, da se bo ta ohromitev nesrečnega moža razširila navzgor in da bo v nekaj tednih dosegla najvažnejše življenske organe.

In zato so se ljudje še bolj čudili njegovi dobroti. Dajal je denar za juho, ki jo je Mary delila „izobčencem“ človeške družbe; njegov vpliv je bil velik. S posredovanjem Lewa McGuira, ki je bil njegov osebni strežaj in prevajal njegova znamenja, in še nekaterih drugih ljudi, se je poučil o najpotrebnejšem v tanglu in je modro delil bogate darove.

Marsikako hladno oko se je orosilo, ko je prišlo na primer na dan, da je hromec, ki je nemo ležal v svoji sobi, pomagal ubogi Sally Vanovi. Od pomanjkanja je bila vsa izčrpana in poslal jo je tja daleč v Arizono ter ji tako omogočil, da se z uspehom bori za svoj obstanek. Res je bilo med ljudmi tudi nekaj nejevernih Tomažev, ki so menili, da se hoče starec spokoriti za svoje prejšnje zločine s tem, da nepošteno pridobljeni denar pred smrtjo odkupi z dobrimi deli; toda ti ljudje so smeli samo šepetaje dati duška svoji sodbi.

Ves tangle je pridržal dih, kadar je pogovor nanesel na dobra dela smrti zapisanega moža; pravili so, da bi njegov zgled zadoščal celo za izpreobrnitev Georga Fitzpatricka. To pa je bilo gotovo: najmanj pol tucata najbolj razvpitih barab je vedno iznova prihajalo na obisk k staremu Belobradcu.

Širili so se celo glasovi — seveda jim mnogi niso verjeli — da je prišel časih celo oni včlovečeni hudič, „Pavijan“, in sklonil glavo pred ležiščem bolnega moža.

Vse te stvari so šinile Larryju v glavo in zato je tiho in oprezno stopil čez prag; vendar je v svojem nastopu hkrati kazal tudi človeka, ki se hoče sklicevati na svojo pravico. Stari Belobradec je dobil ime po svoji dolgi beli bradi, ki se je začejala že pri ličnih kosteh in se vila globoko dol na prsa. Ni bil morda plešast; njegovi lasje so bili gosti kakor lasje mladeniča, toda bili so tako srebrno beli kakor njegova brada, in tudi obrvi je imel košate in dolge.

Ležal je s prekrižanimi rokami. Nič na njem ni izdajalo življenja razen črnih oči, ki so se zato tem bolj svetile, čeprav Belobradec ni mogel prenašati svetlobe in je bila njegova soba navadno v polutemi. Okno je bilo tako zagrnjeno, da je solnce sijalo samo na stol, na katerega je sedel njegov posestnik; postelja pa je bila ogrnjena v somrak, iz katerega so se lesketale samo njegove žive oči.

„Belobradec,“ je rekel Larry Boynton. „Poglejte me. Nisem lep, kaj ne? Ne, to sam vem. Nu, povem vam, kaj se je zgodilo. Neki tujec je stal danes v vrsti juharjev in je nekaj zinil. Mary je rekla, naj ga postavim na cesto, in sem se ravno pripravljal, da to storim. Imel sem ga že skoro pri vratih, tedaj pa sva zdrsnila in padla po tleh; in pri padcu sem se z brado zadel ob Tigrovo koleno. To mi je za trenutek vzelo zavest, da nisem mogel nič misliti. In tako ni čuda, da me je obtolkel, ko se nisem mogel braniti. Lew, ali je bilo tako ali ne?“

Srepa je pogledal McGuiru v obraz in le-ta je počasi prikimal.

„Nu, in potlej, ko me ni več tam, je Marry tako nesramna, da dá temu pritepencu moje delo. Kdo je prav za prav? Ali spada med polipe, ali pa hoče pri nas vohljati, tretjega ni. Roke ima kakor deklè in mu ni videti, da bi bil vajej dela. Kar sem hotel reči, je tole: ali naj se pritepenci kakršen je on, vgnezdijo ‚Pri ukročenem merjascu‘ ali ne? Ne, bi rekel. In kdo ima ‚Pri ukročenem merjascu‘ kako besedo? Samo Belobradec. Nu, Belobradec, zato vprašam: ali naj obdržim svoje delo ali ne?“

Umolknil je, zakaj od dolgega govorjenja mu je malone pošla sapa, in bes ga je skoro zadušil. Ostre oči, ki se niso niti za trenutek odvrnile od Boyntonovega obraza, so spuščene obrvi in trepalnice zastrle le na pol.

Potlej se je z odeje dvignila vitka roka in prsti so orisali črke.

„Opiši ga,“ je prevel Lew McGuire.

„Visok je kakih šest čevljev in dva palca,“ je odgovoril Larry, „in rajši vitek kakor debel, vendar je vražje večji in širši kakor je videti. Nekaj sivih las ima na sencih in brazde na obrazu, zato pa prekleto mlade oči in hudičeve pesti. Dotlej bi kazalo, da je čisto spodoben mladič, a prepričan sem, da je polip, ali pa sem bedak. Videti je udarjen na ženske. In česa pač išče ‚Pri ukročenem merjascu‘? Mary bi rad dobil, nanjo ima oko!“

Bolnik se je tako hudo zganil, da so trznile celo njegove odrevenele noge pod odejo. Košate obrvi so se mu nabrale in njegove črne oči so zaplamenele proti Boyntonu.

Le-ta je videl, da je njegov prvi sunek zadel, ter je šel dalje po tej poti. „In dosegel bo, kar hoče!“ je vzkliknil. „Ali mu ni že predala mojega posla?“

Toda bolnikove oči so se bile že spet zastrle, nastal je premor in Larry Boynton je od nestrpnosti pozelenel.

„Zdaj veste, Belobradec, čemu sem prišel,“ je povzel, ko se oni le ni zganil. „Gotovo še pomnite, kako ste mi dali takrat po Lewu McGuiru sporočiti, naj prevzamem to službo, da bom zmerom pri Mary, vi sami pa ste obljubili, da se boste pobrigali, kaj bi mogli pri njej zame storiti. Mogoče ste tudi hoteli, naj postanem spodoben človek; zato sem se lotil dela. To dobro veste. Ali če me zdaj Mary postavi pred vrata —“

Lew McGuire je z naglo kretnjo Larryju pomignil, naj prestane. „Zdaj premišljuje,“ je rekel, „in ne sliši nič, kar mu govoriš.“

Larryja Boyntona je oblila kri; zaškrtal je z zobmi. Zdaj so se hromčeve oči počasi odprle in gibki prsti desnice so spet začeli govoriti v jeziku gluhonemih. Ti prsti niso bili kakor prsti starega moža, tako nagle in krepke so bile njih kretnje, in roka se je zdela kakor bi bila docela neodvisna od ostalega telesa. Telo je bilo trhlo, zapisano smrti — roka pa

je bila roka čvrstega mladeniča. Lew McGuire je z živim zanimanjem sledil tem kretnjam.

„Kako je tujcu ime?“ so mu govorile.

„Jack. Zdaj ga imenujejo Tiger.“

Se enkrat je Belobradčeva roka z naglimi kretnjami prstov napravila nekaj črk.

„Tiger naj zapusti ‚Ukročenega merjasca‘,“ je prevel McGuire.

„Belobradec,“ je vzkliknil Larry, „vi ste res spodoben človek. In zdaj vam tudi povem, zakaj bi se ga v glavnem hotel iznebiti: če ga namreč srečam, pritisnem, Bog naj mi bo priča, na pihalnik, in sicer tako, da bo imel enkrat za vselej dovolj! Belobradec, vi pri Mary vse dosežete, in zdaj bi vas rad —“

Toda Lew McGuire mu je kratkomalo presekal besedo. Hromčeva roka je bila napravila samo eno kretnjo.

„Truden,“ je pretolmačil Lew. „Larry, to pomeni, da lahko greš. Belobradec bo že vse uredil.“

Bivši ‚venbacitelj‘ je zarezal in izginil skozi vrata. Belobradec je zdaj spet ležal z zaprtimi očmi, kakor je bila njegova navada, kadar se je zatopil v premišljevanje. Potlej je zganil roko in McGuire je kakor zmerom na glas prečital njegove besede: „Ali je Tiger zaradi Mary ostal tu?“

„Nisem ga spustil iz oči,“ je odgovoril Lew. „Gledal jo je kakor žepar briljantno iglo. Boljši človek je in ne spada med nas. Pesti vam ima — joj, kakšne — vendar kakor je že Mary rekla: ‚Njegove roke so na dlaneh pregladke!‘ Toda on je tiste vrste človek, na katere se taka fina dekleta kakor je Mary rada vlove.“

Prsti so napravili vozec in ga spet razdrli, se sklenili in spet razklenili in povedali:

„Zaradi Mary mora proč. Naj pride Mary!“

Lew je bil že šel, toda trkanje ga je pozvalo nazaj. „Preden privedeš Mary, poišči Hala Loomisa in Sloana, ki naj poizvesta, od kod je Tiger prišel.“

Lew McGuire je pokimal in odhitel skozi vrata.

Če bi mogel stari Belobradec še rabiti svoje noge, kakšen dedec bi bil! Tiger je sicer res dovolj uren, toda stari Belobradec tu notri, ta je še drugačen tič — ta mu poveže noge kakor mački!

Tako si je dejal Lew McGuire in se sam pri sebi zadovoljno zasmel.

DVANAJSTO POGlavJE

MARY

McGuire je spremil Mary samo do vrat in jih potem za njo zaprl, zakaj ona je spadala med redke izvoljence, ki niso potrebovali tolmača. Takoj ko je bil Belobradec prišel v to hišo, se je bila začela učiti jezika za gluho-neme in zdaj ga je že dobro razumela.

Stari Jim Dover, Maryn oče, je bil mnogostranski mož, toda večina njegovih talentov je bila take prirode, da mu jih ni kazalo javno izpovedati. Imel je prirodno nagnjenje k zločinstvu, ki je bilo prav za prav njegov element, in največje čudo v njegovem življenju je bilo, da je imel za hčer deklet kakor je bila Mary. Zakaj ona je bila v vseh pogledih ravno nasprotje njega: prostodušna, radodarna in iz najglobljšega instinkta poštena in iskrena, med tem ko je bil on potuhnjen, prihuljen in gra-bežljiv na denar.

Le malo ljudi se je še spominjalo njene matere, ki je pri Marynem porodu umrla, a gotovo je, da je tudi ona imela malo skupnega s svojo hčerjo. Nekje med njenimi predniki, morda več rodov nazaj, so morali biti pošteni in plemeniti ljudje, in od njih je morala Mary podedovati te lastnosti. Od strašnega Jima Dobra ni podedovala ničesar razen poguma, s katerim se je znal povzpeti do velikega ugleda v svetu zločincev, in spretnosti, s katero si je umela ohraniti svoj položaj navzlic vsemu preganjanju po policiji.

Ko je umrl, je ona stopila na njegovo mesto. Tega je bilo zdaj že štiri leta in bil je čuden dan, ko je vitka deklica prevzela nase odgovornost za ‚Ukročenega merjasca‘. Nekateri divjaki so ji poskusili krčmo opliniti, videč, da jih nič več ne kroti Jimova neustrašna roka; toda deklica je imela na svoji strani ugled in naklonjenost vseh gostov pokojnega očeta, in vrhu tega je imela še svoje posebno orožje — jezik, s katerim je umela razbičati čut sramu v moških srcih, in oko, ki mu ni nič ušlo.

Tudi policija je morala ugotoviti, da je znala Mary, čeprav je ščitila prav isti zločinski element kakor njen oče, samo sebe docela obvarovati slehernega očitka nepoštenosti in odvrniti s sebe vsako sumnjo.

Kaj so ljudje počeli izven njenega lokala, ji vendar ni bilo treba biti nič mar; toda znotraj svojih zidov je pazila na to, da se ni dogajalo nič nezakonitega, da ni v zadnjih sobah nihče igral prepovedanih ali nepoštenih kvartaških iger, in da se gostje niso pretepali; in od tistega dne, ko je ona vzela vajeti v svoje roke, v resnici še nikoli ni prišlo „Pri ukročenem merjascu“ do kakega resnejšega streljanja. Iz tega razloga ji je bila policija milostno naklonjena, v tanglu pa so jo občudovali kakor svetovno čudo.

Navzlic vsemu je bil to trd svet za mlado dekle. Njena čuječnost ni smela popustiti niti trenutek. Sleherni prepir, ki je grozil, je znala pravočasno pomiriti s šalo ali svarilom; vsakemu novemu gostu je morala z ostrim očesom pregledati srce in obisti, morala je vedeti, kdo je smeh razumel kot prijaznost in komu se je to zdelo samo uvod k nečemu drugemu; morala je znati razločevati med mirom postopača in pokojem revolverskega junaka, bahavštvom blebeteča in onim prepirljivca; za vsakogar je morala vedeti, kako je treba z njim ravnati: s temle prijazno in uslužno, z onim z nahruljenjem, strogo zapovedjo ali neprijaznim obrazom in spet z drugim z ravnodušnim mirom.

Njena zavest je bila seznam obrazov, njen spomin trgovina s starino, poln neštetihi odlomkov grdih stvari, strašnih doživetij, pa tudi prijetnih izkustev. In če je hotela z uspehom delati, je morala biti zmerom pripravljena na vse. Bila je kakor boksar za nagrado, ki se neprestano pripravlja na boj, katerega pa nikoli ni.

Nevarnost je ni nikoli vznemirjala, zakaj doslej je še nikdar niso zatekle neprilike, ki jim ne bi bila kos. Vendar se je neprestano bala, da je nekega dne ne bi zmogle; in ta napetost in pričakovanje je bilo tisto, kar jo je časih utrudilo. Toda na zunaj ni nikoli kazala niti najmanjše omahljivosti ali omajanega zaupanja vase; v svoji sobi pa se je dostikrat strta zgrudila in se v obupu razjokala.

Dokler ni prišel Belobradec, ni bila srečala še nikogar, ne izvzemši niti očeta, nasproti kateremu bi se bila mogla pokazati popolnoma prirodno, v čigar prisotnosti bi mogla odložiti oklep nezaupanja.

Tako je bilo mogoče, da je zdaj, ko je stopila v sobo k Belobradcu in je še čez pleča vrgla McGuiru pogled v slovo, bil ta pogled čisto drugačen kakor oni, s katerim se je obrnila k Belobradcu. Čelo se ji je zjasnilo, ogenj v očeh ji je ugasnil, iznenada so se ji oči razširile in stroga, napeta črta okoli ust se je ublažila.

Stopila je naravnost k postelji starega moža in sedla pokraj njega, s prsti ga je rahlo pogladila po roki; v trenutku sta se sporazumela.

„Že ves dan sem si želela k vam, Belobradec,“ je rekla, „toda zaradi tega boksa — saj so vam gotovo že pripovedovali?“

Prikimal je.

„Od takrat je krčma neprestano polna ljudi. V tako gostih gručah prihajajo, da so se med nje neopaženi vtihotapili potepuhi in sleparji, ki so hoteli moje goste olajšati za zasluzek, in jaz nisem nikogar imela, da bi jih vrgel ven. Na, dobili niso nič, pokazala sem jim roge, da so se kar potuhnili, svojat ničvredna! Belobradec, ne morete si misliti, kakšna sodrga so nekateri ljudje!“

„Celo vam, Belobradec,“ je krotko povzela, „celo vam bi zasadili nož v hrbet, če bi le mogli. Pa se ne upajo, ker vedo, da bi jih preganjala okoli vsega sveta, če bi to storili.“

„Kje pa je bil tvoj novi ‚venbacitelj‘?“ je napisal Belobradec v zrak.

„Gori v svoji sobi, odpočival se je od pretepa. Novinec je še v tem poslu, vrhu tega se ga skoro bojim spustiti med ljudi. Utegnil bi naposled spet pobesneti kakor danes opoldne in nagnati vso tolpo na cesto. Belobradec, ali ste čuli o tem boju? Ali ste čuli, kako je to napravil?“

Odkimal je, ona pa je v spominu na to zamaknjena pozibala glavo in objela koleno z rokami. Vrat ji je drgetal od nemega smeha.

„Tako sem videla, da ni to, za kar se izdaja. Hotel se je pokazati opasnega zločinca, ki so mu polipi za petami, toda mene ni mogel preslepariti — niti za trenutek ne, čudno je bilo le to, da je bil v družbi nekoga, ki je naš, mislim vsaj, da je. Toda ko sem ga hotela razkrinkati, meneč, da je skrivni, ki se je preoblekel, da nas dobi v past, tedaj se je izkazalo, da je vendarle nekaj na njem. Poslala sem najprej Lewa nadenj, da ga izzove, pa mu ni bil kos; tedaj sem pomignila Larryju.

Ali ste bolni?

Krvavitve iz nosa

Nekateri ljudje zelo radi krvave iz nosa; večinoma so to slabotni, slabokrvni ali kako drugače od boleznih prizadeti ljudje. Kako si pomagaš, če ti začne liti kri iz nosa?

Preprosto sredstvo je tole: zapri usta in globoko in naglo skozi nos vdihavaj mrzel zrak (pri odprtem oknu), ga nekaj časa zadrži in izdihaj skozi usta. To stori dvajsetkrat do tridesetkrat.

Tako si nekako po načelu sesalke odvedeš kri iz nosa in glave, obenem pa se od mrzlega zraka kri v nosu hitreje strdi. Glavo moraš držati pokonci, prav tako po možnosti tudi roke. Dobro je, če imaš obenem noge v vroči kopeli, ki takisto potegne kri iz glave.

Staro domače zdravilo je vsesavanje v nos mrzle vode, ki si ji primešal nekaj kisa ali citronove kisline. Lahko tudi samo citronovo kislino vbrizgaš v nos. Dobri so mrzli mokri obkladki na nos in čelo. Prav tako ustaviš krvavitev, zlasti če je rana precej na kraju nosu, če si zamašiš nos s kosmim bombaža.

Da je treba ovratnik, ki vrat tišči in zavira odtok krvi, odložiti, menda ni treba še posebej priporočati. Kdor krvavi iz nosa, mora še nekaj časa potem, ko se mu je kri že ustavila, biti popolnoma miren, ne sme govoriti in tudi ne prskati.

Če se krvavenje pogosto ponavlja in ga težko ustaviš, idi k zdravniku!

Kamen v mehurju

je pogostejši pri moških kakor pri ženskah. Kamni utegnejo biti različne velikosti, časih je eden, časih jih je več, njih trdota in barva je odvisna od kemičnega ustroja. Večinoma izvirajo iz obisti (ledvice), lahko pa nastanejo tudi v mehurju; sestojе iz skalnične kisline, fosforjeve kisline in apnenčevih spojin. Časih se razvijejo kamni v mehurju okoli tujih teles, ki so prišla v mehur, in povzročijo bolečine v okolici mehurja ter pritisk na malo potrebo. Pogosto je opravitev potrebe sploh nemogoča, to je takrat, kadar pride kamen pred skalnik. Bolniki imajo hude bolečine, kadar se vozijo po slabi cesti na vozu brez vzmeti. Njih skalnica je kalna, časih krvava in gnojna. Kamne odstrani zdravnik, ki gre z instrumentom v mehur, kamne razdrobi in potem spravi ven, kar je mogoče samo pri mehkih kamnih. Drugače pa mora mehur odpreti in vzeti kamen ven, kar seveda ne gre brez operacije. Ljudje, ki imajo kamen v mehurju, naj čim manj uživajo mesne jedi. Zelo priporočljive so mineralne vode.

Mehurji na nogah

Potovanje je zabava, toda od dolge hoje dobiš pogosto mehurje na nogah, ki so ne samo neprijetni, ampak tudi bole. Če mehurje namažeš z zmesjo treh delov glicerina in enega dela arnikove tinkture, boš

mehurje naglo odpravil. Dobro je tudi drgnjenje podplatov s kafrovim mazilom ali pa kafrovim špiritom.

Bljuvanje

ima razne vzroke. Časih je posledica lahkega obolenja želodca, utegne pa biti tudi prvi začetek kake nalezljive bolezni ali znamenje nosnosti, bolezni na obistih, možganih ali živeih. Po bljuvanju izplakni usta in ne pij takoj. Vroč obkladek na želodec nekoliko pomiri. Z jedjo počakaj, dokler ne postane tek nujen. Če se bljuvanje ponovi ali če traja slabost delj kakor uro, na vsak način lezi v posteljo in tudi če ne nastopi vročica, pokliči takoj zdravnika.

Za polne noge

še eno sredstvo: namaži noge osem dni vsak dan zjutraj in zvečer, potlej osem dni enkrat na dan, pozneje pa vsak teden enkrat s 5 do 10 odstotno formalinovo raztopino. Učinek ne izostane.

Najstrašnejši trenutek mojega življenja*

5

Na paši

Povedati vam hočem najstrašnejši trenutek mojega življenja. Doživel sem ga tiste dni, ko sem še gonil kravce na pašo, ko sem še bil majhen fantič brez skrbi in poln veselja do življenja...

Bilo je nekega jesenskega dne. Spet sem gnal domači dve kravi in kozo na pašo. Koza je bila še prav mlada in zato je bila tudi vsa živa in razposajena. Hotel sem v miru počivati v senci a vsak čas sem moral vstati in tekati za kozo, ki je hodila vedno tja, kamor ne bi bila smela. Nekaj časa sem ostal miren, a naposled sem se ujezil. Zdajci pa sem se nečesa domislil. Kaj ko bi privezal kozo naši stari dobrodušni kravi za rep? Koza potem ne bi mogla zbežati in jaz bi se lahko igral in zabaval po mili volji. Nisem dolgo premišljeval. Vzel sem vrv in privezal mlado belo kozo kravi za rep. Krava se je nekaj časa mirno pasla naprej. Ko pa je napravila nekaj korakov je začutila, da jo nekaj vleče za rep. Postala je nemirna in preden sem utegnil priti do nje, je podivjala in zdirjala v divjem begu proti domu. Koza je morala teči z njo in dolgo sem še slišal njeno meketanje, ki mi je seglo v dno srca. Toliko groze je bilo v teh glasovih, toliko rotenja na pomoč...

Ko sem prignal ostale krave domov, se mi je pokazal grozen prizor. Podivjana krava je bila priletela v hlev in na krvavem repu ji je visela razmesarjena mrtva koza.

Še danes me stresa groza, kadar se spomnim uboge mlade koze, ki je morala zaradi moje lenobe tako žalostno končati svoje življenje...

S. Franjo.

* Pod tem zaglavljem priobčeni spisi tekmujejo za nagrade, ki jih je razpisal tednik „Roman“ v natečaju „Najstrašnejši trenutek mojega življenja“. Podrobnosti gl. v 6. številu „Romana“ dne 8. febr. 1930. (Ponatis v celoti ali v izvlečkih dovoljen samo s popolno navedbo vira).

Kuhinja in dom

Talki — fini

Potrebščine: 15 dkg moke, $\frac{1}{4}$ l mleka, nekoliko soli, 6 dkg sladkorja, 3 dkg masti, 4 rumenjaki in sneg iz 4 beljakov, $\frac{1}{2}$ zavojčka *Dr. Oetker-jevega pecilnega praška* in enaka množina *Dr. Oetker-jevega vanilinovega sladkorja*, fin žele. — **Priprava:** Premešaj dobro mast, rumenjake, sladkor, mleko, sol, moko, pecilni prašek, vanilinov sladkor ter sneg in peci testo pozorno v ponvi za talke. Talke namaži s finim želejem.

Ruska jajca. Kuhana jajca razpolovi, iz rumenjakov napravi tatarsko omako, z njo napolni beljake. Taka jajca deni k pečenki, posebno k pečeni divjačini.

Divja raca. Spomladi se pojavijo na trgu divje rase. Prinašamo dober recept za pripravljanje te posebnosti. Divjo raco skrbno osnaži, osoli in zarumeni v razbeljenem maslu. V kratkem je lepo rumena, nato jo polij z govejo juho in kozarcem belega vina. Ko to zavre, dodaj lovorjev list, nekaj čebule, narezan koren; cel poper, nekaj brinja in zelenovo korenino. Peci dobro pokrito na zmernem ognju, med tem raco pridno obračaj. V vodi žvokljaj nekaj moke, precedi sok z rase, zmešaj in prevri. Okisaj z limono in polij na zrezano raco. Serviraj z makaroni ali kruhovimi cmoki.

KAKO ČISTIMO OBLEKO

Ko slečemo obleko, jo moramo prezračiti. Potem jo skrtačimo. Če je snažna, jo zravnamo v omaro, če pa vidimo, da so v obleki madeži, jih moramo očistiti.

Mastne madeže osnažimo najlaže z bencinom. Pod madež denemo čisto krpo, drugo čisto krpo pomočimo v bencin in drgnemo po madežu tako dolgo, da bencin izhlapi. To ponavljamo toliko časa, da madež izgine.

Ako je obleka zelo zamazana, denemo v čeber mlačne vode in zlijemo vanjo nekaj žlic salmijaka. V

Teden za tednom že čitate veselo vest, da se lahko odvadi kajenja vsakdo takoj! Čemu še vedno odlašate? Uporabljajte Nikoprost, ki stane enkrat za vselej samo 56 Din, pa boste tudi Vi takoj postali nekadilec! Kdor naroči 5 steklenic, dobi poštne prosto! Naročite takoj! Od tisočev preizkušeno sredstvo! Razpošilja: Josip Lindič, Ljubljana, Komenskega 17/r.

Gospodinje!

zahtevajte povsod izrecno našo

Kolinsko cikorijo!

to vodo namoči obleko in jo četrt ure namakaj. Potem blago ožmi in ga odrgni s krtačo. Nato izperi obleko v hladni vodi in jo neožeto deni sušiti. Vlažno blago zlikamo.

Kolomazne in smolne madeže čistimo tako kakor mastne madeže, z zmesjo salmijaka, špirta in soli. Nazadnje oplaknemo madež z vodo.

Rastlinske madeže odstranimo, če jih peremo z gorkim špiritom ali salmijakom.

Madeže črnila posuj s soljo in citronovim sokom, potem splakni v mleku. To ponavljaj tako dolgo, da madež izgine. Nato splakni z mrzlo vodo.

Iz blaga odpravimo **madež od voska** takole: Na blago denemo debel pivnik in likamo čez pivnik z vročim likalnikom, da pivnik vpije ves vosek.

Kavne madeže odstranimo z mešanico jajčnega rumenjaka in glicerina. Ko se to posuši, skrtačimo in obleka je čista. Iz svilenega blaga pa odstranimo **kavne madeže**, če jih peremo z zmesjo 4 delov glicerina, 4 delov vode in 1 dela salmijaka.

Krvave madeže suhe namili, namoči in peri kakor drugo blago.

Pravilna odločitev!

Poleg vode igra pri pranju največjo vlogo tudi milo. Uspeh pranja je odvisen od njega, vsled česar je v interesu gospodinje, da kupuje najbolje. Tako milo, ki vsebuje vse dobre lastnosti, je poznano terpentinovno

Milo „Gazela“

:: po katerem sega danes na stotisoče gospodinje! ::

KAZ OBETA KINO

Elitni Kino Matica

Tel. 21-24

ZVOČNI KINO V LJUBLJANI

Edini zvočni kino v Ljubljani z najboljšo svetovno aparaturu Western Electric. — Nemški zvočni vefilm športa in ljubezni *NOČ JE NAJINA!* (Die Nacht gehört uns!) *Hans Albers - Charlotte Ander.*

Izven sporeda še: *PARIŠKI KONCERT LJUBLJANSKE GLASBENE MATICE V ZVOČNEM FILMU.* *Velesenzacija! Naši znanci, sorodniki, prijatelji govore in pojo v tonfilmu!*

Pride!

„NEMRTNI POTEPUH“ (*Der unsterbliche Lump*). Največji in najboljši dosedanji zvočni vefilm Ufe. Ganljiva zgodba o mladi vaški lepotici Anici in o njenem ženinu vaškem učitelju komponistu Hansu Ritterju.

Kino Ljubljanski Dvor

Počenši s 1. majem

„LJUDSKI KINO“

Tel. 27-30

kjer se predvajajo ob najnižjih ljudskih cenah filmska predavanja ZKD ter reprize izbrano najboljših svetovnih vefilmov. Cene sedežem pri vseh predstavah
2.— Din, 4.— Din, 6.— Din in 8 Din.

Spored prvega tedna:

WINGS (Krila). Veličastni film, posvečen junakom-pilotom, padlim v svetovni vojni. V gl. vlogi *Richard Arlen* in *Clara Bow*. — *DIVNE LAZI NINE PETROVNE*. Največji in najlepši ljubavni film božanske *Brigite Helm*. — *ASFALT*. Vefilm iz življenja vele-mista. *Gustav Fröhlich* in *Betty Amann*.

Kino Ideal

Veliki film bleska, elegance in sijaja z *Betty Balfourjevo RAJ* (Ljubavna drama). — Film o veliki ljubezni mladega gusarja in hčerke policijskega komisarja *NOČNI GUSAR*. V glavni vlogi *Victor Mc Laglen*.

„PLANINKA“ zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izborno pri slabi prebavi želodca, zaprtju telesa, napenjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajih in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

ter stane zavojček 20 Din

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipekja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristi Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se često ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudinge in spenjeno smetano,
kakao in čaj,
šartlje, torte in pecivo,
jajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša $\frac{1}{4}$ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljih, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastoj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.